

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΟΙΗΜΑ + ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

❁ ΝΙΚΑΙΑ ΚΑΙ ΑΓΙΣ ❁

(Αὐτοσχέδιον)

ΕΙΧΕΝ εκπνεύσει ἡ Νικαία τὰ ὄμματα
 [τὰ διαγῆ
 Ὡς τόσα ἄλλα, εἶχον κλείσει τὸ φέρετρον κ' ἢ
 [μαύρη γῆ.
 Καὶ ὁ μνηστήρ τῆς κόρης Ἄγις, φωνῆν
 [ἀφῆκε γοεράν,
 Ὅτε τὴν εἶδεν εἰς τὸ μῆμα, κ' ἔφρυγεν, ἔφρυγε
 [μαζοῖν...
 Κ' ἐπέρασεν ἡμέραι τόσαι, κ' ἐπέρασε πολλὰς
 [καιρὸς —
 Ὅταν ἐγράνῃ αἰφνυδίως καθὼς ὁ θάνατος
 [ὠχρὸς...
 — Ποῦ ἦσο, εἶπον, νεαία ; — Ὑπὸ τὴν
 [γῆν, ὑπὸ τὴν γῆν
 Καὶ στορέφων ἀλλαγῶν τὸ ὄμμα ψυχρῶν ἐτήρησε
 [σιγῆν.
 — Τὴν ἐνθυμῆσαι τὴν Νικαίαν ; ... — Τὴν
 [ἐνθυμῶμαι τὴν ζωὴν.
 Ἄπο ἐκείνην ὅταν ἔζων, ἐλάμβανεν ἐγὼ πνοήν...
 — Κ' εἶσαι νεκρὸς τὴν ὥραν ταύτην ;
 [— Πλείστορον παρὰ νεκρὸς.
 Καὶ ἀνηρέσθη ψιθυρίζων περὶ λυγρῶν. — Εἶναι
 [καιρὸς !

— Καὶ ποῦ, τῶ εἶπον, θὰ ὑπάγῃς ;
 — Ποῦ ; Μοὶ ἀπήρησεν ὠχρὸς
 Εἰς τὴν Νικαίαν τοῦ ὀ Ἄγις,
 Καὶ εἰς τὸν τάφον ὁ νεκρὸς. —
 Καὶ τὴν αἰγῆν, πρὸ τοῦ ἡλίου
 Εἰς τῆς Νικαίας τὸν σταυρὸν,
 Ὁ Νεκροθάπτης τοῦ χρόνου
 Ἐσήκωσεν ἓνα νεκρὸν.

(Μαίος, 1882)

Ἀχιλλεὺς Παράσχος